

Spørgsmaal, og jeg skal kun yttre som min Mening, at vi vilke gjøre Uret i, om vi samlede saadanne Fanger alle paa et saadant enkelt Punkt — og jeg skal holde mig alene til Sagen, som den foreligger, og kun overveie, hvorledes Fængselsbygningen — thi det er blot det og ikke Fængselsvæsenet, hvormed vi have at bestille — bør være for den kommende Tid, for at kunne fyldestgjøre de Fordringer, der kunne stilles om, at man paa behørig Maade skal kunne i dem behandle det Antal Straffefanger, som man med Rimelighed kan vente at faae med at gjøre. Jeg maa da gjøre opmærksom paa, at saaledes som det ærede Medlem af Udvalget (Vesfen), der tilligemed mig udgjør Mindretallet, allerede har udtalt, forekommer det ogsaa mig, som om der bag Modstanden imod denne Lov fra Fleertallets Side ligger en Tilbøielighed til paany her i Thinget at faae Cellerne Antal, i Forhold til de fælles Arbeidsfale, underkastet en Afgjørelse. Her var i Thinget i forrige Session en heftig Kamp imellem de to forskjellige Betragtningmaader, nemlig imellem dem, som antage Cellesfængslerne for det fremherstende Duffeligste og derfor vilde udvide dem til det meest Mulige, og mellem dem, der, som jeg, antage Cellesfængslerne for et hensigtsmæssigt Fængsels-Middel, naar det er indblandet i et andet System og benyttes efter Personernes eiendommelige Beskaffenhed, idet man tager Hensyn til de Forhold, hvorunder Fængslerne i det Hele befinde sig. Det kom til en saadan Afgjørelse, at man lod sig tilfredsstille med den Betragtning, der da var gjort gjældende i Lovudkastet fra Regjeringens Side, idet man antog, at den deels ved Erfaring fra andre Steder og deels ved det, som her i Landet er erkjendt, var kommen til den Overbeviisning, at det ikke vilde være rigtigt at bringe Cellesfængsler igjennem som det Absolute, hvorimod den troede det i høieste Grad nyttigt og nødvendigt, at have et passende Antal Celler at benytte, hvor man havde Haab om, at de kunde virke til Gavn og Forbedring samt til Sikkerhed i Fængslet. Saaledes blev Sagen afgjort ifjor; men der blev et Punkt tilbage — det blev nemlig erkjendt, at de Planer, der vare fremlagte; saaledes som Regjeringen havde tænkt sig. Opgaven løst, ikke vare heldige, og

man vilde derfor ikke gaae ind paa den endelige Afgjørelse af Sagen, førend en saadan Løsning, som man ønskede, forelaae. Efter mit Skjønnende ligger der derfor intet Andet for iaar i Lovudkastet end at give en Bekræftelse eller Nægtelse til den Løsning, Regjeringen iaar har givet Planen, der kun formelt er forandret fra ifjor, men som i Realiteten indbefatter de samme Planer, den samme Straffemaade etc. Nu, siger jeg, hverken kan eller vil jeg, selv om jeg troede, at jeg kunde det, naar jeg havde forfægtet den anden Mening, søge ad en Slags middelbar Vej at faae den Lov forandret, der blev vedtagen ifjor, og jeg vil saameget mindre kunne gjøre det, som jeg hører til dem, der gave Loven med fuld Overbeviisning deres Tilslutning ifjor, med Undtagelse af det ene Punkt, der stod som en videre Udvikling af Planen. Nu er denne videre Udvikling kommen, og det troer jeg hele Udvalget er enigt om, at efter de Forudsætninger, hvorfra man da gif ud, er Opgaven heldigt løst. Men nu siger Fleertallet, — og dets Hovedbetragtning troer jeg maa være den finantzielle; thi saasnart man kommer over paa et andet Gebeet, røber man efter min Mening Tilbøielighed til Noget, der gaaer ud over det, hvor til man er opfordret, bliver man derimod paa det finantzielle Gebeet, er Overveielserne ganske sikker og i høieste Grad naturlig, og man skulder at føre den igjennem med al den Sikkerhed, man kan — nu siger Fleertallet: Vi ønske ikke at bevilge saa store Summer, saalænge man ikke anerkjender Nødvendigheden af Lovens Udgivelse. Det Samme siger jeg ogsaa; men jeg siger tillige: Her foreligger ikke Bevilling af en eneste Skilling. Det er det, man saa hyppigt overseer, at disse Love bevilge ingen Ting; de give kun en Anordning, de indrømme kun, at de erkjende det Rigtige i Udførelsen af en saadan Plan, men de bestemme hverken Tiden til Udførelsen eller bevilge Midlerne dertil; de anerkjende Planen paa en dobbelt Maade, idet de sige: Saaledes som den er indrettet, som den er inddeelt, er den god; og indenfor de ansatte Pengegrændser er den brugbar, men de angive, som sagt, ikke det Tidspunkt, der skal begyndes, og de sige endnu mindre: Her ere de Penge, der skal raades over,